

очи на завистъ та и омраза та . . . Балкански ! Зашто идешъ да ме доубиешъ ? . . . Може би оставаше опште нѣшто чисто и свештено . . . И то трѣбова да загине ! . . . Зашто тая жестокость, о съдба, да ме завлѣчешъ до пълна погибель ? . . . (*Чуватъ се гласове отъгнѣ*). Той е ! . . . Черни мисли, потънете въ дълбочината на сръдце то ми . . . Понеже е рѣшено, дайте на лицемѣрецьтъ да изиграе своята роль . . .

(*Влиза Балкански*).

ЯВЛЕНИЕ ХІ.

Балкански, Митановъ.

Балкански.

Спрѣварятъ те, Митановъ.

Митановъ.

Азъ мислехъ, че си тръгналъ опште вчера.

Балкански.

Да тръгна безъ да ти се оба я ! . . . Азъ те чакахъ и ако бѣше дошълъ штѣше да видишь съ какъвъ въсторгъ пратеници ти, които са дошли отъвнѣ, чува извѣстие то, че скоро ште се даде знакътъ на възстание то. Тии се незнаяли отъ радостъ. Тая радостъ, Митановъ, е всеобшита. Въ нѣколко мѣсеца народътъ порастна съ нѣколко вѣка. Той живѣе само чрѣзъ чувство то на борбата за свобода, като да е загубило отъ вчера тая свобода, като всичко то робство, което е прѣтеглилъ, да е било почивка въ една люта борба, прѣкъсната за да бъде захваната съ повече жаркость и въодушевление . . .

Митановъ.

Прикованъ за Търново, азъ не съмъ никога излѣзналъ да позная отблизу народътъ.

Балкански.

Нуждно ли е да бѣде човѣкъ между него ? . . . Не се ли чувстова това самоотвержение, което го въодушевява ! . . . Ако борбата, която ште прѣдприеме,